Ist zu drucken erlaubt.
Im Namen der Censur-Commität der Kaiserl. Universität zu Dorpat.
Christoph Baron von Stackelberg,
Ehstl. Gouvernements-Schuldirector.
Reval, den 26 August 1824.

Öiged ristirahwas leitakse mittokord sealtki, kust ep olle ükski neid otsinud.

Ühhe ükssiko urtsiko sees, maal, ellas üks waene lesk naene omma ainsa tütrega. Temma toitis kedrusega omma pead. Ei teädnud ükski temmast middagi ja mitto aastat ei temma uabredki. Ei kaeband temma omma waesust, omma hädda, omma waewa innimestele, muud kui omma Jummalale ainoükst. Ei teädnud siis ka ükski temma tõetundmisest, ta usust ning ta waggast ellust midagi. Ükskord sai se naene haigeks, ja neuda et ei woinud kõõd ennam tehha. Tüttar nüüd kanwis hoolt ta ette, ni kui joudis, agga ei lausund nemmad ommast häddast nüüdki sanna, ja kandsid teistest teädmatta omma risti juhba kerwe werendi aasta.

Sel kohhal ellas ka üks ridepleekja sell, kel omma seltsimeestega se kord kaunis suur pleek wäljas olli. Ommast plegiajast näggid küll lesse urtsiko, agga ei teädnud nemmad mitte, kes sees ellas. Agga ühhel päwal näggi pleekja, Langenborn olli temma nimmi, lesse tütre joostes ukset wälja tullema ja ommad käed taewa pole kokko lõma, ja kulis taewa pole tedda öhkawad. Langenborn läks ruttuste sinna, ja kulas temma wigga, ja toast leidis wanna naese surremast. Ta pessi tedda ädikaga, siis andis jälle ello märki. Räägisid nüüd mehhele, kelk omma hädda, omma waewa, ja temma wõttis sedda rahha nattoksi, mis olli korjand, ja kinkis sedda lessele, et piddi ostma, mis tal tarwis. Tihti tulli Langenborn nüüd jälle naese jure, tedda